

8 april 2018

Het zal in het jaar 1980 geweest zijn, dat ik aangeklaamt werd door de 9-jarige dochter van een goede vriend van ons Wendy Peterson met het verzoek of ik iets in haar Poësie-album wilde schrijven. Zie ommezijde.

38 jaar later worden Vera en ik uitgenodigd voor een lezing + hap op sociëteit "De Maas" in Rotterdam t.g.v. zoveel (?) jaren getrouwd zijn van de ouders van Wendy Peterson. Hun drie dochters, die wij vanaf hun geboorten goed kennen, waren ook aanwezig op de receptie met hun respectievelijk echtgenoten + kinderen. Tussen de vele gasten zie ik Wendy staan, die ik in 37 jaar niet gezien heb. Zij begroet mij met een omhelzing en vertrouwt mij toe dat zij iedere dag aan mij denkt. In grote verlegenheid vraag ik haar of ik iets misdaan heb, wat ik mij niet herinner. Nee, zegt ze, jij hebt niets misdaan, ik heb jou bijdrage in mijn poësie-album ingelijst en aan de muur hangen.

Ik bekende dat ik de tekst mij niet herinner en of zij mij per mail een kopie van het gedicht zou willen sturen.

De moraal: Verba volant, scripta manent.

APRIL 22, 1980

Als ik opnieuw geboren zou worden
weet je wat ik dan wilde zijn?
Wat dacht je?

Een sneeuwvlak, een made liefde of
een poezel konijn?

Neen, als je het echt wil weten - als het
even kon ...

Zou ik het liefst willen worden
het broertje van Wendy Peterson.

Want Wendy Peterson is nooit vies!
Poetst haar tanden, heeft altijd schone handen
en lekt altijd keurig met
haar kleren op een stoel naast haar bed.

Alle andere meningen ten spijt
ook op school is ze één brok blijft

Zeg nou zelf!

.. Wie vindt het nou niet fijn
om het broertje van Wendy Peterson
te zijn!"

Qadje Peterson